

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΜΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΜΕ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Χ. ΖΩΗ

ΕΤΟΣ Β΄.

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΑΡΙΘ. 47

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νικ. Μινώτου δικηγόρου· Περί τῶν ἐν Ζακύνθῳ πετρελατοφόρων πηγῶν καὶ περὶ πετρελαίων ἐν γένει. (μελέτη).—Κωνσταν. Νερκ. Καιροφύλακος· Μαρῖνος Φαλιέρος, (συνέχεια).—Λ. Χ. Ζώη· Αἱ ἐν Ζακύνθῳ Συντεχνίαι. (συνέχ.).—Φρονίμου συζύγου διαγωγή (διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).—Ἐξετάσεις.—Ἀγγέλματα καὶ δημοσιεύσεις—Η. Α. Τσιτσέλη Τραγοῦδι πρωτομαγιάς (ποίησις)—Δ. Ἡλιοκοπούλου Τῆ Ἑλ...Κα... (ποίησις)—Η. Β. Δι' ἐπεὶ—Εἰδήσεις.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῶ

ΕΥΠΟΤΡΑΦΕΙΟΝ «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. Ν. Καφοκέραλεω

1894.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α123.41 46.0054

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΗ ΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ι ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1894

ΦΥΛΛ. ΜΖ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΦΟΡΩΝ ΠΗΓΩΝ

ΚΑΙ

ΠΕΡΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

Β.

Καὶ κατὰ πρῶτον πόθεν ἔχει τὴν καταγωγὴν τοῦ πετρελαίου;— Ἡ λογικωτέρα καὶ πιθανότερα θεωρία—(διότι ὑπάρχει καὶ ἕτερα θεωρία, ὅτι τὸ πετρελαίον εἶναι προϊόν ὀργανικῶν ἢ μᾶλλον ζωϊκῶν οὐσιῶν)—εἶναι, ὅτι τὸ πετρελαίον προέρχεται ἐκ τῆς ὑποχθονίου ἀποσυνθέσεως διαφόρων φυτικῶν οὐσιῶν, ὑπαρχουσῶν ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐκείνῃ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου καὶ ἀναλόγων πρὸς τὸ τότε φυτικὸν βασιλείον, καὶ πρὸς τὴν τότε ἀτμοσφαιρικὴν καὶ γεωλογικὴν κατάστασιν τῆς ἡμετέρας ὑδρογείου σφαίρας. Οἱ δὲ κάτοικοι τῶν χωρῶν, αἵτινες νύτῃχρησαν νὰ ἦναι εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὸν ἐναποταμιευμένον τοῦτον φυτικὸν ὑποχθόνιον πλοῦτον, εἶνε προωρισμένοι νὰ καθέξωσι λαμπρὰν βεβαίως θέσιν εἰς τὴν χορείαν τῶν πολιτισμένων καὶ πλουσιῶν λαῶν, εἰς τὸ σήμερον εἶνε ἀδιαφιλονεικίως πανθομολογούμενον τὸ μέγα ἐνεστὸς καὶ μεγαλείτερον μέλλον τοῦ πετρελαίου.

Δύο κυρίως εἶναι αἱ εὐτυχεῖς χῶραι ἐν αἷς ἀνευρέθησαν αἱ πλουσιώτεροι πηγαὶ πετρελαίου. Ἡ Πανσιλβανία ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὁ Καύκασος ἐν Ρωσσίᾳ. Ἀλλὰ αἱ ἐν Ρωσσίᾳ πηγαὶ εἶναι ἀσθενέστεραι καὶ εὐκολωτέρας ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ ἐκείνας τῆς Ἀμερικῆς. Ἐν μὲν τῇ Πανσιλβανίᾳ ἐν ἣ τὸ πετρελαίον ἐκμεταλλεύεται εἰς ἕκτασιν χώρας ἐνὸς ἑκατομμυρίου χιλιομέτρων καὶ ἐξ εἰκοσιπέντε χιλιάδων φρεάτων, ἢ ἐξαγωγή πρὸ πολλοῦ ἔμεινε στάσιμος, ἥτις ἔφθανε μέχρι τετρακοσίων ἑκατομμυρίων ἑκατολίτρων, ἐνῶ ἐν Καυκάσῳ ἢ ἐξαγωγή τοῦ πετρελαίου, μεγάλως ἀναπτυχθεῖσα μετὰ τὸ ἔτος 1870, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος τεραστίως αὐξάνει καὶ ἤδη ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως πετρελαίουφόρου χώρας μόνον εἰκοσι χιλιάδων μέτρων ἐξάγεται σήμερον πετρελαίον σχεδὸν τέσσαρα δέκατα τῆς ὅλης παραγωγῆς τοῦ πετρελαίου. Ἀλλὰ τί θὰ ἐξαγάγη ἢ Ρωσσία, ὅταν ἢ ἐκμεταλλεύσῃ τὰ πετρελαίου ἐπεκταθῇ εἰς τὰς ἀπεράντους πετρελαίουφόρους χώρας τῆς εἰς Τουρκεστάν, Μουγκαν, Δωγκαστάν, Κοιβάν, Κορμαίαν καὶ τὴν ὅλην σειρὰν τοῦ Καυκάσου;— Ὅταν τελειοποιηθῶ-

σι τὰ μηχανήματα, ὡς ἐν Ἀμερικῇ, ἐνθα οὐδὲν χάνεται καὶ τὸ πᾶν χρησιμοποιεῖται;— Τὸ ρωσικὸν πετρελαίον δύναται τις ἀλανθάστως νὰ προείπῃ, ὅτι ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου θὰ ἀποκλείσῃ ἐντελῶς ἐξ Εὐρώπης τὸ ἀμερικανικόν. Εἰς τὴν παγκόσμιον κατανάλωσιν, καθὰ ἐσχάτως ἀνέγνωσα, τὸ μὲν ἀμερικανικὸν πετρελαίον ἀναλογεῖ πρὸς 58 καὶ 3)10 τοῖς ἑκατὸν, τὸ δὲ ρωσικὸν πρὸς 41 καὶ 7)10.

Ἡ πόλις Βακοῦ, ἢ ἀρχαία περσικὴ πόλις καὶ ἀκολουθῶς ταταρικὴ, εἶνε σήμερον πόλις εὐρωπαϊκὴ, ὡς ἢ Ὀδησσὸς, ἀριθμοῦσα μόλις τεσσαράκοντα ἑτῶν ζωῆν καὶ οἰκουμένη ὑπὸ ἑκατὸν χιλιάδων κατοίκων, ἐνῶ ἐν ἔτει 1870 μόλις αὕτη ἠριθμεῖ δώδεκα χιλιάδας κατοίκους. Ἀλλοτε ἦτο πόλις ἱερὰ, ἦτον ἢ κοιτὶς μιᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων θρησκείων τοῦ κόσμου, τῆς πυρολατρίας, τῆς θρησκείας τοῦ Ζωροάστρου, τῆς θρησκείας τῆς Σύνα Βέγας. Ἐκεῖ περίξ τοῦ Βακοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου ταύτης χώρας μεγαλοεργὰ ἐρείπια μαρτυροῦσιν, ὅτι πρὸ πολλῶν αἰώνων πρὶν Χριστοῦ περιφανεῖς ναοὶ εἶχον οἰκοδομηθῆ ἐν οἷς χιλιάδες προσκυνητῶν ἐκ διαφόρων τοῦ κόσμου μερῶν εἰρχοντο νὰ προσφέρωσι τὴν λατρείαν των εἰς τὸ ἄσβεστον πῦρ—ἐκεῖ εἰς τὴν χώραν τῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀναπεμπομένων αὐτομάτως ἀσβέσων φλογῶν, οἱ λατρεύοντες τὸ πῦρ, οἱ Μάγοι, πρὸ τριάκοντα αἰώνων εἶχον ἀνεγείρει τοὺς βῆμους των, τὰ ἱερὰ αὐτῶν τεμένη, ἅτινα διετηρήθησαν μέχρι τοῦ δωδεκάτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, καταστραφέντα ὀλοσχερῶς ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων, καίτοι ἢ πυρολατρεία εἶχεν ὑποστῆ καίριον τραῦμα ἐν ἔτει 624 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου, τοῦ μεγάλου ἐκείνου Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος. Εἰς ἀπόστασιν δὲ δεκαπέντε χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς πόλεως Βακοῦ ὑψοῦτο ἐπι τριάκοντα αἰῶνας ἢ Ἱερουσαλὴμ τῶν πυρολατρῶν, ἢ ἱερὰ αὐτῶν ἀκρόπολις, ἥτις ἐν ἔτει 1723 ἐλεπλάτηθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Πέτρου τῆς Ρωσσίας καὶ ἐν ἔτει 1813 παραδόθη ὁριστικῶς εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἀποτελοῦσα ἐκτοτε μέχρι τῆς σήμερον μὲ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ρος τῆς ἀπεράντου ρωσικῆς αὐτοκρατορίας.

Ἐάν ἡ πόλις Βακοῦ δὲν ἔλαβε τὴν τύχην τοσούτων ἐτέρων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὁξου πόλεων, τῶν ὁποίων μόνον τὰ ἐρείπια ἀνευρίσκουσιν οἱ περιηγηταί—ἐάν ἡ πόλις Βακοῦ ἀνεγεννήθη ἐκ τῆς τέφρας τῆς, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς πηγὰς τοῦ πετρελαίου τῆς καὶ ἐσχάτως εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ρωσσίας ἐκπεραιωθέντα μέγαν σιδηρόδρομον τῆς Σαμαρκάνδας, τὸ μεγαλειότερον ἴσως θαῦμα τοῦ ἡμετέρου αἵδωνος ὑπὸ ἔποψιν μηχανικὴν, στρατηγικὴν, ἐκπολιτιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν. Δύναται ὅθεν νὰ προεῖπη τις μετὰ πάσης θετικότητος, ὅτι ἡ πόλις Βακοῦ ἐν προσεχεί μείλονται θὰ καταστῆ ἡ ἐμπορικὴ μητρόπολις τῆς κεντρικῆς Ἀσίας καὶ ἡ βῆσις τῶν ἐπὶ ταύτης τῆς χώρας μελλουσῶν ἐκστρατειῶν τῆς Ρωσσίας. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς πόλεως ταύτης ὀφείλεται ἰδίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πετρελαίων, χρονολογεῖται δὲ κυρίως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1870, ὅτε ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις κατήργησε τὸ μονοπώλιον τοῦ πετρελαίου καὶ ἐνομοθέτησε προστατευτικὸν δασμὸν εἰσαγωγῆς ἐπὶ τῶν ἀμερικανικῶν πετρελαίων. Τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ ἐν ἔτει 1840 ἡ ἐξαγωγή τοῦ ῥωσικοῦ πετρελαίου ἔφθανε μέχρι 16000 τόννων, κατὰ τὸ ἔτος 1870 ἔκατονταπλασιάσθη καὶ ἤδη ἔφθασεν εἰς τὴν τεραστίαν ἐξαγωγὴν δυναμένην νὰ συναγωνίζεταί καὶ νὰ παραβάλλεταί πρὸς τὴν τῶν ἀμερικανικῶν πετρελαίων.

Ἀλλὰ ὄχι μόνον αἱ ῥωσικαὶ πηγαὶ τῶν πετρελαίων εἶναι πλείοτεραι καὶ εὐκολότερα ἐκμεταλλεύσεως τῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ, καὶ παρὰ πάντων ἤδη ἀναγνωρίζεται, τὸ ῥωσικὸν πετρέλαιον ἔχει πλείστα πλεονεκτήματα, ὧν στερεῖται τὸ ἀμερικανικόν. Κατὰ πρῶτον αἱ πηγαὶ ἐν Ῥωσσίᾳ κείνται εἰς μικρότερον βάθος τῶν τῆς Ἀμερικῆς. Διότι ἐν μὲν τῇ Ῥωσσίᾳ τὰ φρέατα ἔχουσι βάθος, κατὰ μέγιστον ὅρον, μέτρων τριακοσίων ἐξήκοντα καὶ κατ' ἐλάχιστον μέτρων ἐξήκοντα. Ἐν δὲ τῇ Ἀμερικῇ τὰ φρέατα ἔχουσι βάθος ἀπὸ πεντακοσίων μέχρις ἐξακοσίων μέτρων. Κατὰ δεύτερον λόγον τὸ ῥωσικὸν πετρέλαιον εἶνε τοῦ ἀμερικανικοῦ καθαρώτερον, τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀναπεμπόμενον φῶς εἶνε διανγέστερον καὶ μᾶλλον ὁμοιόμορφον καὶ καίεται καλλήτερον τοῦ ἀμερικανικοῦ πετρελαίου. Τὸ ἀμερικανικὸν πετρέλαιον δὲν ἔχει οὕτως εἰπεῖν τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ῥωσικοῦ, δὲν καίεται ὁμοιόμορφως ἀπ' ἀρχῆς μέχρις τέλους καὶ, ὡς πάντες ἐκ πείρας γινώσκουμεν, ἀφοῦ ἐξαντληθῆ τὸ μᾶλλον ἀτμῶδες αὐτοῦ μέρος, τὸ φῶς χαμηλόνει καὶ τὸ φητῆλι ἀνθρακοῦται.—Μὲ εὐχαρίστησιν δὲ ἀνέγνωσα ἐσχάτως εἰς τινα ἐφημερίδα, ὅτι ἐγένετο πρότασις εἰς τὴν ἡμετέραν Κυβέρνησιν παρὰ τινος ἐν Ῥωσσίᾳ μεγαλεμπόρου ν' ἀναλάβῃ οὗτος τὴν ἐν Ἑλλάδι προμήθειαν τοῦ μονοπωλείου τοῦ πετρελαίου ἐκ τοῦ ἐν Ῥωσσίᾳ ἐξαγομένου. Εὐχομαι νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις ὄχι μόνον πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν τῶν καταναλωτῶν διότι θὰ κάμωμεν χρῆσιν καθαρωτέρου καὶ φωτεινοτέρου πετρελαίου, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ τοιοῦτον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία, ὅπως περισσότερον συνδεθῶμεν ἐμπορικῶς μετὰ τῆς ὁμοδόξου μεγίστης Αὐτοκρατορίας τῆς Ῥωσσίας εἰς τῆς ὁποίας τὰς χώρας οὐδέποτε οὐκ ὁ ἥλιος καὶ τῆς ὁποίας τὴν φιλίαν μεγάλα σοφὰ

καὶ φιλελεύθερα ἔθνη τῆς Ἑσπερίας Ἑυρώπης ἤδη περὶ πολλοῦ ποιοῦνται, ἀφοῦ μάλιστα παντῶθεν πόλεμος φοβερός γίνεται κατὰ τῶν ἡμετέρων προϊόντων, ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας, εἰς ἣν ἡ εἰσαγωγή τῶν φυσικῶν προϊόντων τῆς Ἑλλάδος οὔτε πολεμεῖται, οὔτε ἐμποδίζεται. Τί τὰ θέλετε, Κύριοι, ἡμεῖς οἱ τῆς παλαιότερας γενεᾶς ἄνθρωποι, οἵτινες τὸ πρῶτον τραγοῦδι τὸ ὁποῖον ἐμάθομεν ἦτον ὁ ὕμνος τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ μας, τοῦ Σολωμοῦ, αὐτὸ τὸ ἄσμα ἄσμάτων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος—οἱ ὁποῖοι ἐμάθομεν ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθροὺς τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος—ἐμάθομεν ν' ἀγαπῶμεν τὴν Ῥωσσίαν, διότι εἶχομεν μᾶλλον προσφάτους τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς παραδόσεις περὶ τῶν εὐεργημάτων τὰ ὁποῖα ἡ μεγάλη αὐτὴ ὁμοδόξος Αὐτοκρατορία, ἡ λαβοῦσα παρ' ἡμῶν τὸν χριστιανισμόν, παρέσχεν εἰς τὸ τυλαιπωρούμενον καὶ μέχρως ἐξοντώσεως τυραννούμενον γένος τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον ἀνευ τῆς προστασίας τῆς Ῥωσσίας, βεβαίως θὰ ἦτο ἐξοντωμένον ὑπὸ τῶν ἀγρίων κατακτητῶν του, πρὶν ἢ τοῦτο δυνηθῆ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸν ἀνισὸν φοβερόν ἀγῶνα διὰ τοῦ ὁποίου ἐν μέρει ἐσώθη. Ἀνετράφημεν, κύριοι, μετὰ τὰς παραδόσεις καὶ διηγήσεις τῶν πατέρων μας, οἵτινες εἶναι ὅλοι ἐχθροὶ ἄσπονδοι τῶν Τούρκων καὶ φίλοι τῆς Ῥωσσίας. Σήμερον ὑπάρχουσιν Ἕλληνες, οἵτινες κοσμοῦσι τὰ στήθη τῶν μετὰ τὸ στήμα τουρκικά!—Ὅταν παιδί μικρὸν ἐβλεπον εἰς τὸν ὄρον τῆς ἡμετέρας Νήσου πλείστα ἐμπορικὰ μετὰ σιτοφορτῖα πλοῖα καλυπτόμενα μετὰ τὴν μεγάλην ἐμπορικὴν Ῥωσικὴν σημαίαν, ἠρώτων τὸν μακαρίτην πατέρα μου, ἐάν πράγματι τὰ πλοῖα ἐκεῖνα ἦσαν ῥωσικά.—Ὅχι, οὗτος μοῦ ἀπαντοῦσε. Τὰ πλοῖα ἐκεῖνα ἦσαν ἑλληνικά. Ἡ δὲ μεγίστη καὶ κραταῖα Ῥωσσία παρεῖχε πρὸ πολλοῦ τὴν σεβαστὴν σημαίαν τῆς εἰς τὰ ἑλληνικά πλοῖα. Ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς σημαίας ταύτης οἱ ἀτρόμητοι ναῦται μας, τὰ δελφίνια τῆς θαλάσσης, κατὰ τὸν Φερραῖον πρωτομάρτυρα, ἐθαλασσοπόρουσαν εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανούς, ἐπλοῦτισαν, ἔκαμαν εὐλοῦς ἐξ ἐμπορικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκ τοῦ προχείρου μετεσχημάτισαν εἰς πολεμικά καὶ μετὰ αὐτὰ πολλακίς κατετρόπωσαν, ἔκαυσαν καὶ ἐβύθισαν τὸν χιλιάρμενον στόλον τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ—Ἐάν δὲν ἦτον οἱ Μοσχολοῖτες, μοῦ ἔλεγε πολλακίς ὁ μακαρίτης πατήρ μου, ὅλοι θὰ εἴμεθα φράγκοι καὶ τούρκοι.—Μὲ συχωρεῖτε διὰ τὴν μικρὰν ταύτην παρέκβασιν καὶ ἐξακολουθῶ τὴν ἀφήγησιν σχετικὴν πρὸς τὸ ἡμέτερον θέμα.

Ἄλλως αἱ ἐν Ῥωσσίᾳ πηγαὶ περιέχουσιν ἀφθονώτερον πετρέλαιον, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν Ἀμερικῇ τὰ μηχανήματα εἰσὶ τελειώτερα καὶ ἀσφαλέστερα. Ἐνῶ ἐν Ῥωσσίᾳ πολλακίς ἀφθονόταται πηγαὶ πετρελαίου, ἐλλείπει τῶν καταλλήλων μηχανημάτων δυναμένων νὰ δεσπόζωσι τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὀρμὴν τῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐξερχομένων ποταμῶν, ἐχάθησαν ἀσκόπως, κατακλύσασαι τὰς πεδιάδας καὶ τὰ παρακείμενα χωρία. Οὗτος ὁ παραπίπτει ὁ εἶνος ἀνοικομένου ἐν Ῥωσσίᾳ φρέατος ὑπὸ τὴν ἐν ἀκαρεῖ, μετὰ προσηγορίαν ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρυκτοῦ ὀρυκτοῦ, στήλας πετρελαίου εἰς ἕνα κατ' ἀρχὰς ὀγδοήκοντα καὶ ἀκολουθῶς μέχρι διακοσίων πεντήκον-

τα μέτρων, οἱ δὲ περίε οἰκοῦντες χωρικοὶ ἐθε-
ῶντο, οὐχὶ μετ' ἐκπλήξεως, ἀλλὰ μετὰ φόβου
καὶ τρόμου τὸ φοβερὸν τοῦτο φαινόμενον, τὸν
ἐπανεληλυμένον κίνδυνον, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ
ἐπέλθῃ, διότι ἡ ἀκατάσχετος ὄρμη τοῦ πετρε-
λαίου ὄχι μόνον ἔμεινε ἀδάμαστος, ἀλλ' ἡ ὄρμη
τοῦ ποταμοῦ ἐξηκολούθει μετὰ τῆς αὐτῆς ἐν-
τάσεως μέχρι οὗ ἅπαντα τὰ περίε μέρη κατε-
κλύσθησαν ὑπὸ τῆς νάφθης καὶ τοῦ πετρελαίου.
Ὁ δὲ κύριος τῆς πλουσιωτάτης ταύτης πηγῆς ὄ-
χι μόνον δὲν ἠδυνήθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν πλοῦ-
τον τοῦτον, ἀλλ' ὑπέστη καὶ οὐχὶ μικρὰς ζη-
μίας ἕνεκα τῶν ἀποζημιώσεων, ἅς ἠναγκάσθη
νὰ παρέξῃ εἰς τοὺς κυρίους τῶν περίε τῆς πι-
γῆς του καταστραφέντων κτημάτων καὶ οἰκιῶν.

Ἀλλὰ πρό τιμῶν ἐτῶν ῥώσσοι μεγάλοι κεφα-
λαιούχοι κατανοήσαντες τὰς ἀτελείας τῶν μηχαν-
ημάτων αὐτῶν βαθμηδὸν καὶ γὰρ ὀλίγον τὰ
τελειοποιήσῃ κατὰ τοὺς τύπους καὶ τοὺς τρόπους
τῶν Ἀμερικανικῶν ἐργοστασίων. Τοιοῦτοι προ-
τείνουσιν οἱ ἑκατομμυριούχοι ἀδελφοὶ Νοβέλ, τῶν
ὁποίων τὸ παράδειγμα ἐμυήθησαν καὶ μιμῶνται
ἕτερα μεγάλα ῥωσικά καταστήματα. Ἐπειδὴ δὲ
ἡ κατασκευὴ βαρελίων καὶ δοχείων εἶναι δα-
πανηρὰ, κατασκεύασαν ἀτμοπλοικᾶς δεξαμενὰς χω-
ρητικότητος χιλίων καὶ χιλίων πεντακοσίων τόν-
νων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐν τῇ Κασπίᾳ θαλάσῃ
διοχετεύεται τὸ πετρέλαιον διὰ σωλῶνων συγ-
κοινωνούντων ἀπ' εὐθείας μετὰ τὰς ἀποθήκας τῶν
καταστημάτων. Τὰ ἀτμοπλοία δὲ ταῦτα φθόσαν-
τα εἰς Ἀστραχάν διοχετεύουσι τὰ πετρέλαια τῶν
ἐντὸς σιδηροδρομικῶν δεξαμενῶν χωρητικότητος
δύοδεκα τόννων. Ἔτερα δὲ τῆς αὐτῆς φύσεως ἀτμο-
πλοία διαπλέουσι τὸν ποταμὸν Βόλγαν καὶ τὰς
διακλαδώσεις αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ἀνωτέρας μεθό-
δου μεταφέρουσι τὸ ῥωσικὸν πετρέλαιον εἰς τὰ
διάφορα μέρη τῆς ἀπεράντου ῥωσικῆς αὐτο-
κρατορίας, δι' ὧν ὁ Βόλγας, ὁ μέγας οὗτος ποτα-
μὸς, διέρχεται. Ἦδη δὲ πολλαὶ ἑκατοντάδες ἐκ
τῶν ἀνωτέρω ἀτμοπλοικῶν δεξαμενῶν καὶ πολλαὶ
χιλιάδες σιδηροδρομικῶν δεξαμενῶν μεταφέρουσιν
ἅπανταχοῦ τῆς Ῥωσίας τὸ ῥωσικὸν πετρέλαιον,
τὸ ὁποῖον δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ εἰσαχθῇ καθ' ἅπα-
σαν τὴν Εὐρώπην πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ Ἀ-
μερικανικοῦ πετρελαίου, χρησιμοποιούμενον οὐ
μόνον ὡς μέσον φωτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς μέσον
θερμάνσεως εἰς ἀντικατάστασιν τῶν γαιανθρά-
κων. Περὶ τοῦτου μάλιστα ἐγένοντο σπουδαῖαι δο-
κιμασίαι στεφθεῖσαι διὰ πλήρους ἐπιτυχίας, ὡς
ἐκ τῆς μικροτέρας δαπάνης, τῆς ἐντάσεως τῆς
θερμότητος, τῆς ἀπλοποιήσεως τῶν μηχανῶν καὶ
τῆς ἐξοικονομησεως τοῦ χώρου. Ἦδη τὰ μεγάλα ἐν Βα-
κουὶ καταστήματα σκέπτωνται νὰ ἐκτελέσωσι μεγα-
λοῦργον ἐπιχείρησιν, νὰ διαπεράσωσιν ἀπὸ Βακοῦ εἰς
Βατοῦνι σωλῶνα πεντακοσίων βερτσίων δι' οὗ νὰ διο-
χετεύωσι τὸ πετρέλαιον ἐκ τῶν καταστημάτων αὐτῶν
ἀμέσως εἰς τὰ παράλια τῆς μαύρης θαλάσσης. Ἡ
δὲ δασκάνη ἀπελογίσθη εἰς ἐξήκοντα ἑκατομ-
μύρια ἤτοι κα. Ἀπαράλλακτον δὲ σχέδιον σκέ-
πτονται νὰ ἐφαρμόσωσι μεταξὺ Βακοῦ καὶ Περσι-
κοῦ κόλπου.

Ἐν τοῖσις διὰ τῶν διαφορῶν ἀμείνων τῆς Βαλ-
τικῆς συγκοινωνούντων διὰ διωρυγῶν καὶ σιδηρο-
δρομῶν μετὰ τοῦ ποταμοῦ Βόλγα, ὃν διαπλέουσιν
ἄπειρα πετρελαιοφόρα ἀτμοπλοία, σπουδαίως κατὰ

τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνεπτύχθη ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ῥωσ-
σικοῦ πετρελαίου ἐν Γερμανίᾳ, Βελγίῳ καὶ Γαλλίᾳ.
Ὅπως δὴποτε τὸ μέλλον τοῦ ῥωσικοῦ πετρελαί-
ου θεωρεῖται ἐξησφαλισμένον ὅταν δὲ ἡ Εὐρώ-
πη ἀντεκδικουμένη κατὰ τῶν προστατευτικῶν ἢ
ἀπαγορευτικῶν νόμων τῆς Ἀμερικῆς αὐξήσῃ τὴν
φορολογίαν τῶν ἀμερικανικῶν πετρελαίων, τὰ ῥωσ-
σικά πετρέλαια προστατευόμενα θὰ δεκαπλασιασ-
θῶσι καὶ θὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς κα-
ταναλώσεως τῆς ὅλης Εὐρώπης, ἀφοῦ μάλιστα ταῦ-
τα καὶ ἀφθονώτερα εἶνε τῶν ἀμερικανικῶν καὶ ἀ-
νώτερα τούτων κατὰ τε τὴν καθαριότητα καὶ τὴν
φωτιστικὴν δύναμιν.

Ἐφθάσα, Κύριοι, εἰς τὸ πέρας τῆς παρουσίης
διατριβῆς. Ἐκαμα διαφόρους παρεκβάσεις καὶ διέ-
λαβον περὶ τοῦ ἐν Ῥωσίᾳ πετρελαίου ἐκτενέστε-
ρον, ὅπως καταστήσω ψυλαφητὸν οὕτως εἰπεῖν τὸν
πλοῦτον ὑποκρυπτόμενον εἰς τὰς χώρας ὑπὸ τὸ ἔ-
δαφος τῶν ὁποίων διαρρέει ὁ πλουτοφόρος ποτα-
μὸς τοῦ πετρελαίου. Εὐχομαι οἱ λόγοι μου νὰ μὴ
πέσωσιν εἰς ἄγονον ἔδαφος, ἀλλὰ νὰ χρησιμεύσω-
σιν ὡς ἀφειρητρία νέων δοκιμασιῶν καὶ νὰ μὴ μέ-
νῃ ἀνεκμετάλλετος ὁ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑ-
πὸ τὸ ἔδαφος τοῦ εἰς Κερὶ νοτιοδυτικοῦ μέρους
τῆς Ζακύνθου ὑποκρυπτόμενος ἀνεκτίμητος θησαυ-
ρὸς.

Ἐγραψον ἐν Ζακύνθῳ τὴν 3 Ἰουλίου 1894

N. ΜΙΝΩΤΟΣ δικηγόρος.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

IV.

Ο ΔΟΓΗΣ ΚΑΙ Η ΔΟΓΙΣΣΑ

Ἦτο βεβαίως θέαμα ἄξιον θαυμασμοῦ νὰ βλέ-
πῃ τις τὸν γηραιὸν Δόγην Μαρίνον Φαλιέρον με-
τὰ τὴν λαμπρὰν καὶ ζωηρὰν σύζυγόν του. Αὐτὸς δὲν
ἦτο οὔτε κυρτὸς οὔτε ἀδύνατος, ἀλλ' ἡ κόμη του
ἦτο ποδιὰ, ἐπὶ τοῦ ἡλιοκαοῦς προσώπου του εἶ-
χε πλεῖστας ρυτίδας, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρο-
εἰδεῖς, καὶ τὸ μέτωπόν του ἦτο αὐστηρότατον. Φαν-
τασθῆτε τὰς μορφὰς ἐκεῖνας τῶν ἀγγέλων, τὰς ὁ-
ποίας οἱ ἀρχαῖοι ζωγράφοι τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἐ-
γνώριζον νὰ ἀπεικονίζωσι καὶ νὰ παριστώσι τοιαύτη
ἦτο ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ Ἀβουντσιάτα. Ὅστις δὴποτε τὴν
παρετήρει, ἀδύνατον ἦτο νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς ἔκστα-
σιν, ὅλοι οἱ νεαροὶ πατρῖκοι δὲν ἠδύναντο ἢ νὰ
ἐκπλαγῶσι διὰ τὴν θελκτικὴν δόγισσαν. Ἡ Ἀβουν-
σιάτα εἶδεν ἑαυτὴν ἀμέσως περιστοιχιζομένην ὑ-
πὸ λατρευτῶν παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάμβανε αἰδη-
μόνως καὶ εὐγενῶς τὰς κολακείας καὶ τὰς ἐπα-
γωγοὺς συνομιλίας. Ἡ ἀγνὴ ψυχὴ τῆς δὲν ἠν-
νόησε τὰς σχέσεις, αἱ ὁποῖαι τὴν συνέδεον μετὰ
τοῦ εὐγενοῦς συζύγου τῆς, εἰμὴ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν
σεβασμοῦ καὶ ἐταλῶς ὑπὸ τὴν αἰσθητικὴν ἀσπαστεί-
το θεωρουμένη ὡς ἡ ταπεινότερα τῶν θεοπλαϊνί-
δων τῆς. Ὅσον δὲ ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως τῆς ἀσπαστεί-
εὐγενῆς, βλέπον αὐτὴν τὴν ἐσθρῶν εἰς τὸ πα-
λαιὸν στήθος τοῦ, τὴν ἐλάγειν ἀγαπῆσθαι του,

ΙΑΚΩΒΑΤΤΙΤΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΥ

τῆς ἔκαμνε δῶρα σπανιώτατα, αἱ ἐλάχισται αὐτῆς ἐπιθυμίαι ἦσαν δι' αὐτὸν προστάγματα, καὶ ἡ Ἀβουντσιάτα καταληφθεῖσα ὑπὸ τοσοῦτων περιποιήσεων δὲν ἠδύνατο νὰ τρέφῃ τὴν ἰδέαν νὰ προσδώσῃ τὸν γέροντα τοῦτον, ὅστις τὴν ἐπλήρου τοσοῦτων ἀγαθῶν ὄθεν ὄλαι αἱ λατρεῖαι ἔμειναν ἄκαρποι. Ἄλλ' οὐδεὶς εὐγενῆς διεκαίετο ὑπὸ τοσοῦτον σφοδρῶς ἔρωτος πρὸς τὴν ὠραίαν Δογίσσαν ὅσον ὁ Μιχαὴλ Στένος. Καὶ τοι νεώτατος ἠσχολεῖτο εἰς τὸ ἐπιβλητικὸν φορτίον τοῦ μέλους τοῦ Συμβουλίου τῶν τεσσαράκοντα καὶ ἡ καλλονὴ του καθὼς καὶ ὁ βαθμὸς του τῷ ἔδιδον τὴν ἀσφάλειαν τῶν προσεχουσῶν νίκης. Οὐδόλως ἐπτοεῖτο ὁ γέρον Φαλιέρος, καὶ πράγματι ἐφαίνετο ὁ γέρον πολεμιστῆς μετὰ τὸν γάμον του ἀπωλέσας τὴν ζέουσαν ὀργὴν καὶ τὴν ὀρμὴν του. Ἐφαίνετο συνεχῶς καθήμενος παρὰ τῆ λατρευτῆ του Ἀβουντσιάτα κεκοσμημένος διὰ τῶν τιμαλφεστέρων καὶ ὠραιότερων φορεμάτων, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του δὲ ὑπερσκιαζομένων ὑπὸ φαιῶν ὀφθῶν διεφευγον δάκρυα τρυφερότητας, τὴν παρετήρει μετὰ ζέσεως ζητῶν ἐν τῇ ἐκστάσει του τίς ἄλλος ἄρα γε θὰ ἠδύνατο νὰ καυχηθῆ, ὅτι κατέχει τοιοῦτον θησαυρόν. Ἀντὶ τῆς βραγχώδους καὶ σφοδρῆς φωνῆς τὰ χεῖλη του ἐκινουῦντο μόλις μόλις ἵνα ὁμιλήσωσι καὶ αἱ ἐκφράσεις του ἦσαν πάντοτε ἐγκάρδιοι. Τίς ποτε θὰ ἀνεγνώριζεν ἐν τῷ τρυφερῷ καὶ ἐρωτῶν ἄλλω τούτῳ γέροντι τὸν Φαλιέρον ἐκεῖνον, ὅστις ἐν Τρεβήροις ἐν παραφόρῳ ὀργῇ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀγίας Δωρεᾶς ἔδωκεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον ράπισμα ἐπὶ τῆς παρεΐας; Ἡ αὐξάνουσα αὐτῆ ἀδυναμία ἐξῆψεν ἐτι μᾶλλον τὴν τόλμην τοῦ Μιχαὴλ Στένου. Ἡ Ἀβουντσιάτα ἐφαίνετο μὴ ἐννοοῦσα τὰ διακαῆ βλέμματα τοῦ Μιχαὴλ, πάντοτε ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένα καὶ ἡ γαλήνη αὐτῆς τὸν ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν. Ἐσκέθη τὰ τολμηρότερα μέσα καὶ ἐφθασε νὰ ἐράται μίαν γυναῖκα τῆς Ἀβουντσιάτας ἥτις τὸν ὑπεδέχετο κρυφίως τὴν νύκτα. Ἐκρινεν οὕτως ὅτι ἠνοίχθη ὁδὸς πρὸς τὴν Ἀβουντσιάταν, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἐδέησεν ὥστε τὸ ἐγκλήμα νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐτουργοῦ. Νύκτα τινὰ ὁ Δόγης λαβὼν τὴν μοιραίαν εἰδήσιν τῆς ἡττης τῶν Πιζάνων εἰς Πορτολόγγον ἤρχισε νὰ περιπατῆ διὰ τῶν στοῶν τοῦ ἀνακτόρου. Αἰφνῆς βλέπει μίαν σκιάν, ἥτις ἐφαίνετο φεύγουσα ἐκ τοῦωματίου τῆς Ἀβουντσιάτας καὶ διμυθύνετο εἰς τὴν κλίμακα. Τὴν ἀκολουθεῖ ὅλαις δυνάμεσιν, ἦτο ὁ Μιχαὴλ Στένος ὅστις ἐξήρχετο ἐκ τῶνωματίων τῆς συζύγου του. Φρικώδης καὶ τρομερὰ σκέψις ἐπῆλθεν εἰς τὸν Φαλιέρον καὶ ἔρριψε τὸ ἐχειρίδιον ἐπὶ τοῦ Στένου προφέρων τὸ ὄνομα τῆς Ἀβουντσιάτας. Ἄλλ' ὁ Στένος ἐλαφρότερος καὶ ἰσχυρότερος τοῦ Δόγη τοῦ ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν ρίπτων αὐτὸν κατὰ γῆς καὶ ἀπῆλθεν ἐπαναλαμβάνων μὲ κακεντρεχῆς μεϊδιάμα— Ἀβουντσιάτα, Ἀβουντσιάτα. Ὁ γέρον ἠγέρθη καὶ διμυθύνθη μὲ ἀσπαραγμῆν καρδίαν εἰς τὰωματία τῆς Δογίσσης. Τὸ πᾶν εὐρίσκετο ἐν σιγῇ. Ἐκρούσε. Ἄλλη ἀνηρέτρια, καὶ οὐχὶ ἡ συνήθως ἀγρυπνοῦσα παρὰ τὴν Ἀβουντσιάταν, ἠνοιξε τὴν θύραν.—Τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, εὐγενῆ μου σύζυγε; εἶπεν μετὰ γλυκύτητος ἡ ἀγγελόμορφος Ἀβουντσιάτα, ἥτις ἦτο ἐνδεδυμένη μὲ λεπτοτάτην ἐσθῆτα.

Ὁ γέρον τὴν παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν κατό-

πιν δὲ ἠγείρε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀναφωνῶν.

—Ὅχι, ὄχι δὲν εἶναι δυνατὴ τοσαύτη ἀπιστία.

—Καὶ τί εἶναι ἀδύνατον, εὐγενῆ μου σύζυγε; ἠρώτησεν ἡ Ἀβουντσιάτα ταραχθεῖσα ἐκ τοῦ ὕφους καὶ τῶν λόγων τοῦ γέροντος. Ἄλλ' ὁ Φαλιέρος, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ ἐστράφη πρὸς τὴν ἀνηρέτρια καὶ τῇ εἶπε.

Καὶ διατὶ, ὡς εἶνε συνήθεια, δὲν ἀγρυπνεῖ ἡ Λουίζα;—Ἡ Λουίζα, προσέθηκεν ἡ γυνὴ, ἠθέλε νὰ ἀνταλλάξῃ μετ' ἐμοῦ τὴν νύκτα ταύτην, κοιμᾶται εἰς τὸ πρῶτον ὀματίον παρὰ τὴν κλίμακα.

—Παρὰ τὴν κλίμακα! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ Φαλιέρος, καὶ ἀπεμακρύνθη ἐσπευσμένως ἵνα τρέξῃ εἰς τὸ ὀματίον τῆς Λουίζας. Αὐτὴ τῷ ἠνοιξε μετὰ τινὰς δισταγμοὺς, ἀλλὰ παρατηρῶν τὸ ὀργίλον πρόσωπον τοῦ Φαλιέρου, καὶ τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς του ἐπεσε γονυκλινῆς καὶ ὁμολόγησε τὸ αἰσχρὸς τῆς, τὸ ὅποιον κοιμῶν ζεύγος χειροκτιῶν ἱππότου ἀσημονθέντος ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἰσχυρὰ ὀσμὴ ἠλέκτρον λίαν καθαρῶς προέδιδον. Τὴν ἐπαύσιον ὁ Δόγης ἔγραψεν εἰς τὸν Στένον νὰ προσέξῃ καλῶς νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὸ Δουκικὸν ἀνάκτορον καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Δογίσσης ἐπὶ ποινῇ ἐξορίας.... Οὐδὲν νὰ ἐξισωθῆ ἠδύνατο πρὸς τὴν ὀργὴν τοῦ Μιχαὴλ ἠναγκασμένοι νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τῆς Δογίσσης. Ὅποταν τὴν ἐβλεπεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου συνδιελέγετο εὐθύμως μετὰ τῶν νεαρῶν πατρικίων. Εἰς τὴν τυφλὴν ὀργὴν του ἐφαντάσθη ὅτι δὲν ἀπώθησε τὰς ὑποκλίσεις του εἰμὴ δι' ἄλλους μᾶλλον εὐτυχετέρους αὐτοῦ λάτρας καὶ ἐξέφρασε φανερῶς ταύτην τὴν σκέψιν του. Εἴτε διότι ὁ γέρον Φαλιέρος εἶχεν ἀκούσει τὰς συκοφαντίας τοῦ Στένου, εἴτε διότι ἡ νυκτερινὴ ἐμφάνισις τῷ ἐφάνη εἰδοποίησις τοῦ οὐρανοῦ, εἴτε τέλος ἡ μεγίστη διαφορὰ τῆς ἡλικίας του τὸν κατέστησεν ὑποπτον καὶ ἀνύσυχον, ἐγένετο αἰφνῆς κατηφῆς καὶ δύσπιστος, τὸν ἐβασάνισαν ὅλοι οἱ δαίμονες τῆς ζήλοτυπίας, καὶ ἐκλείσε τὴν Ἀβουντσιάταν εἰς τὸ βάθος τοῦ Ἀνακτόρου του μακρὰν ὄλων τῶν βλεμμάτων. Ὁ Βαδοέρος ἤρχισε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἐγγόννην του καὶ ἐπέπληξε δριμύτατα τὸν Φαλιέρον ἀλλὰ μάταια ὑπῆρξαν τὰ παράπονά του. Ἡ μεταβολὴ αὐτῆ συνέβη ὀλίγον πρὸ τῆς Πέμπτης τῆς Ἀπόκρεω. ἦτο συνήθεια εἰς τὴν δημοτικὴν ἐορτὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἵνα ἡ Δογίσσα κάθηται παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ Δόγη ἐπὶ θρόνου ἀνεγειρομένου εἰς τὴν πλησίον τοῦ ἀνακτόρου πλατεῖαν. Ὁ Βαδοέρος παρέστησεν εἰς τὸν Μαρίνον, ὅτι θὰ προσέκρουε κατὰ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων, ἐὰν ἠθέλεν ἐπιμείνει νὰ κρατήσῃ κεκλεισμένην ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν Ἀβουντσιάταν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς.

—Νομίζεις, τῷ ἀπεκρίθη ὀργισμένως ὁ Φαλιέρος, ὅτι φοβοῦμαι μήπως μοῦ ἀρπαγῆ ὁ θησαυρὸς μου καὶ ὅτι δὲν βασίζομαι πλέον εἰς τὸ καλὸν ξίφος μου ἵνα τὴν ὑπερασπίσω; Ἀπατάσαι, φίλε μου, αὐριον θὰ ἐμφανισθῶ μόνον μετὰ τῆς Ἀβουντσιάτας ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἵνα ὁ λαὸς παρατηρῇ τὴν Δογίσσαν καὶ τὴν Πέμπτην τῶν Ἀπόκρεω αὐτὴ θὰ λάβῃ τὴν ἀνθοδέσφην τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τολμηρὸς θαλασσοπόρος ἐκ τῆς ἠλιόφθορου ἀέρος.

Ταῦτα λέγων ὁ Δόγης ὑπῆλθισσετο ἀρχαῖον ἔ-

θιμον. Τὴν Πέμπτην τῶν Ἀπόκρεω εἰς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ὄχλου καθήμενος ἐπὶ μηχανῆς ὁμοίως πλοιαρίῳ, ἀναβαίνει παρὰ σχοινίον βεβυθισμένον ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐξικνούμενον μέχρι τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ ἐκεῖθεν κατέρχεται μετὰ ταχύτητος βέλους μέχρι τῆς πλατείας ἐνθα καθίηται ὁ Δόγης καὶ ἡ Δόγισσα εἰς τὴν ὁποίαν προσφέρει μίαν ἀνθοδέσμην. Τὴν ἐπαύριον ὁ Δόγης ἔκαμεν ὅ,τι εἶχεν ἀναγγεῖλαι. Ἡ σύζυγός του ἐστολίσθη διὰ τῶν λαμπροτέρων καὶ μεγαλοπρεπεστέρων ἐνδυμάτων καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγ. Μάρκου περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν πατρικίων, τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν φυλάκων τῆς. Ἐκαστος ἔσπευδε, συνωθεῖτο ἵνα ἴδῃ τὴν ὄραϊαν Δόγισσαν καὶ ὅσοι ἐβθανον νὰ τὴν θαυμάζωσιν ἐξέφερον φωνὰς θαυμασμοῦ καὶ εὐχαριστήσεως. Ἄλλ' ἡ Ἐνετικὴ ἀπλότης δὲν παρέλειψε μεταξὺ τῶν παραδόξων ἐκφράσεων τῆς χαρᾶς ν' ἀναμίξῃ σατυρικόν τινα στίχον καὶ σαρκασμόν τινα περὶ τοῦ γέροντος Φαλιέρου καὶ τῆς νέας συζύγου του. Ὡς πρὸς τὸν πρῶτον, περιεπάτει ἀκίνητος καὶ χωρὶς νὰ δεικνύῃ ἀνυσχίαν, καὶ τοι εἶχεν παρατηρήσει πανταχόθεν δια-

καὶ ἐπιθυμίας βλέμματα νὰ προσπλῶνται ἐπὶ τῆς ὄραϊας Δόγισσης. Φθάσαντες εἰς τὸ προαύλιον τῶν Ἀνακτόρων ἐνθα οἱ φύλακες μετὰ κόπου ἐδίωκον τὰ συνωστιζόμενα πλῆθη οὐδὲν ἄλλο φαίνεται τῆδε κακεῖσε ἢ ὁμὰς τῶν διακεκριμένων πολιτῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐμποδισθῇ ἢ εἰσόδος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλήν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐβάνη ἐκεῖ ἡ Δόγισσα, νεανίας τις στηριζόμενος εἰς κίονα ἐκραύγασεν—ὦ Θεέ μου—καὶ ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ πατάματος. Ὅλοι ἔσπευσαν πέριξ αὐτοῦ καὶ τὸν περιστοιχίσαν οὕτως, ὥστε ἡ Δόγισσα δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἴδῃ· ἀλλ' ὅμως αὐτὴ ὠχρίασεν, ἔτρεμεν ὅλη καὶ αἱ φροντίδες τὰς ὁποίας κατέβαλλον δι' αὐτὴν τὴν προεφύλαξαν μόλις ἐξ ἐπιχειμένης λιποθυμίας. Ὁ γέρον Φαλιέρος κατηράσθη τὸν Ἄγνωστον καὶ σφίγγων μεταξὺ τῶν βραχιόνων του τὴν Ἀνουντσιάταν του, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἐκρέματο ἔσπευσε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὰ δωμάτια.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΑΡΚ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΞ

ΑΙ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΙ

Ἐν ἔτει 1754, κατόπιν προτάσεως τῶν τότε Συνδίκων, ἀνεσηματίσθη νέα Συντεχνία ὑπὸ τὴν δημοσίαν προστασίαν, ὁ δὲ τότε Προβλεπτής Ζακύνθου Βεστούτης Βαλιέρ διὰ διαταγῆς αὐτοῦ ἀπὸ 21 Μαρτίου 1754 συνίστη, εἰς τοὺς Συνδίκους ἵνα μετὰ ζήλου ἐξακολουθήσωσιν ἐξετάζοντες τὴν διαγωγὴν τῶν Κρεοπωλῶν καὶ εἰδοποιῶσιν αὐτὸν περὶ παντός ὅ,τι ἐπιζήμιον εἰς τὴν κοινωνίαν προήρχετο ἐκ μέρους ἐκείνων.

Κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος συνέβη καὶ δίχη τις σπουδαία, τὴν ὁποίαν καλὸν νομίζομεν ν' ἀναφῶμεν ἐν περιλήψει. Κατὰ τὸν Μάιον τοῦ ἔτους 1754 ἔμπορος τις Κωνσταντῖνος πτ. Δημητρίου Ρουμελιώτης ὀνόματι, ὑπήκοος ἠθωμανός, εὐρισκόμενος ἐν Μοσκολούρῃ, τόπῳ τῆς Ἀκρίσεως, ὅπου ἔτελειτο πανήγυρις ὅπως πωλήσῃ βόας, οὓς εἶχε κομίσει ἐκεῖ συνηνητήθῃ μετὰ τινος Ζακυνθίου Κρεοπόλας, οἵτινες ἠγόρασαν τινὰς τῶν βοῶν ἐκείνων, συμφωνήσαντες ἅμα, ἵνα κομισθῇ οὗτος καὶ ἄλλους πρὸς χρῆσιν τῆς πόλεως Ζακύνθου. Εἶτα μεταβὰς εἰς Κυλλήνην, ὅπου ἔτελειτο πανήγυρις, μετὰ τῶν ὑπολειφθέντων αὐτῷ βοῶν συνηνητήθῃ μετὰ τῶν αὐτῶν Κρεοπωλῶν, μεθ' ὧν συνεφώνησεν, ἵνα μεταβῇ εἰς Ζακύνθον καὶ συμφωνήσῃ μετὰ τῶν Συνδίκων τῆς νήσου διὰ τὴν ἐγορὰν τῶν βοῶν. Πράγματι διατελῶν ὑπὸ κάθαρσιν ἐν τῷ λιμένι Ζακύνθου ὁ Ρουμελιώτης οὗτος συνῆψε συμβόλαιον ἀπὸ 14 Μαΐου ἰδίου ἔτους μετὰ τῶν Κρεοπωλῶν Νικολάου Μαρτινέγκου, Νικολ. Κάζου, Ἰωάννου Ἀγαλιώτου καὶ Ἰωάννου Παπαδάτου, τῶν παρεμβάσει τῶν τότε συνδίκων Θεοδώρου Μελισσηνοῦ, Εὐμανουὴλ Καπνίσῃ καὶ κόμητος Ἀνδρέου Κουτούβαλη καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Προβλεπτοῦ, δι' οὗ συμβολαίου ὑπεχρεοῦτο αὐτὸς μὲν νὰ κομίσῃ ἐνταῦθα ἐξ Οὐγγαρίας 500 βόας, οἱ δὲ Κρεοπόλαι νὰ δίδωσιν αὐτοῦς μετὰ τοὺς ὄρους καὶ τὰς τιμὰς, τὰς διαγραφόμενας ἐν τῷ συμβολαίῳ. Ἀπ-

ζῆσης τῆς προθεσμίας, παρουσιάσθη ὁ Ρουμελιώτης εἰς Μεσολόγιον μετὰ μόνον 250 βόας, καὶ τοι δὲ ὑπελείπετο ἐνός τῶν συμφωνηθέντων ὄρων, ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, οὐχ ἦττον ἀνησυχούν οἱ Κρεοπόλαι μὴ γνωρίζοντες, ἐὰν οἱ ὑπ' αὐτοῦ προμηθευθέντες βόες προήρχοντο πράγματι ἐξ Οὐγγαρίας, ἦτοι ἦσαν μεγάλοι καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ποιότητος ἢ τούναντίον ἀλλεχόθεν, πρὸς μεγίστην ζημίαν αὐτῶν.

Ἄλλ' εἰ καὶ ὁ Ρουμελιώτης εἶχεν ὑπολειφθῆ τῶν συμφωνηθέντων ὄρων καὶ ὑπέκειτο εἰς τὴν ἀποζημίωσιν 200 τεκνίων, συμφώνως τῷ συμβολαίῳ, εἶχεν ὅμως τὴν τόλμην νὰ ἐπιμένῃ, ὅτι οἱ ὑπ' αὐτοῦ προμηθευθέντες βόες ἔπρεπε νὰ παραληφθῶσιν ὑπὸ τῶν Κρεοπωλῶν καὶ νὰ πληρωθῇ αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν, καθὼ προερχομένων ἐξ Οὐγγαρίας, καθ' ἃς τιμὰς διελάμβανε τὸ ἀνωτέρω συμβόλαιον. Ἡ Συντεχνία τῶν κρεοπωλῶν οὐχ ἦττον θέλουσα ἐὰν κάμῃ χρῆσιν πάσης μὴ ἐπιζήμιου συγκαταβάσεως, ἐβάνη πρόθυμος ἵνα δεχθῇ τοὺς βόας εἰς τὴν ὠρισμένην τιμὴν, μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον τὴν ποιότητα, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς οὗτος τῆς Συντεχνίας οὔτε δικαιότερος οὔτε λεπτότερος ἠδύνατο νὰ ἦνε, στηριζόμενος οὐχὶ ἐπὶ ψευδῶν ὑποθέσεων, δι' ὧν ὁ Ρουμελιώτης ἤθελε νὰ παραμορφώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐπὶ συμφωνίας ἐγγράφου, βεβαίας καὶ ἀμεταβλήτου ὑπ' αὐτοῦ τούτου ὑπογεγραμμένης. Ὁ Ρουμελιώτης καλῶς εἰδὼς, ὅτι οἱ βόες του δὲν ἦσαν συμφώνως πρὸς τὸ συμβόλαιον ἐζήτησεν ἵνα γίνῃ νέον συμβόλαιον ὡς πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὴν ποιότητα τῶν βοῶν καὶ πρὸς τοῦτο ἡ Συντεχνία συνεκατέστη, ἀλλ' οὗτος κρύφα ὑπέβαλεν ἀναφορὰν πρὸς τὸν τότε Γενικὸν Προβλεπτὴν θαλάσσης Λύγουστον Ἄγνωστον ἀπὸ 14 Μαΐου ἰδίου ἔτους συμβολαίου, ὅς ἐξέθετεν τὰς ἐν τῷ ἀπὸ 14 Μαΐου ἰδίου ἔτους συμβολαίου, ὡς συνέφερον αὐτὸν, προσθέτων ἅμα, ὅτι ἠπειλείτο ἡ ζωὴ

του και εξήτει δικαιοσύνην, όπως μη αναγκασθῆ νά ζητήσῃ ταύτην παρὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλείου· ἐπὶ τῆς ψευδοῦς ταύτης ἀναφορᾶς στηριζόμενος ὁ Γεν. Προβλεπτής Σαργέδος διὰ διατάγματος αὐτοῦ ἀπὸ 22 Ἰουλίου 1754 πρὸς τοὺς Συνδίκους Ζακύνθου ὑπεχρέου τοῦ Κροπόλας νά δεχθῶσι τοὺς βόας οἰοδύπτεσσι καὶ ἂν ἦσαν, ἢ ν' ἀποκτήσῃ ὁ Ρουμελιώτης τὸ δικαίωμα, ὅπως ὑποβάλλῃ καταγγελίαν εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Πύλην καὶ νά ἐπιζητήσῃ τὰς ἐνοχλήσεις πρὸς τὸν Βάϊλον, αἰτίνες ἠδύναντο νά προξενήσωσιν οὐχὶ μικρὰν βλάβην εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον. Οἱ Συνδικοὶ δι' ἐγγράφου αὐτῶν ἀπὸ 7 Ἰουλίου 1754 πρὸς τὸν Προβλεπτήν ἐξέθετον αὐτῷ τὰ πράγματα ὡς εἶχον· ὁ δὲ Προβλεπτής Βερτούκιος Βαλιέρ δι' ἐπιστολῆς του ἀπὸ 14 Ἀπριλίου 1754 πρὸς τὸν ἐν Πάτραις ἀνατόν πρόξενον Ἀναστάσιον Μεσσαλᾶν ἐπεφώτιζεν αὐτὸν νά ἐξακριβώσῃ, εἰν οἱ βόας πρὸς ἕρχοντο πράγματι ἐξ Οὐγγαρίας, ὡς τοιοῦτοι κατὰ τὸ συμβόλαιον ἔπρεπε νά ᾧσι, καὶ εἰν ἦσαν τοιοῦτοι, ἄφειδεν ἢ Συντεχνία προθύμως νά τοὺς δεχθῆ καὶ νά πληρῶσῃ τὸ συμφωνηθέν ποσόν. Ὁ δὲ Ἀναστάσιος Μεσσαλᾶς ἀπήντησε πρὸς τὸν Προβλεπτήν δι' ἐγγράφου του ἀπὸ 26 Δεκεμβρ. ἰδίου ἔτους ὅτι διατάξας τὸν διερμηνέα του νά μεταβῆ εἰς Μεσολόγγιον καὶ ποιήσῃται τίς παραστάσεις του πρὸς τὸν ἐκεῖ δικαστὴν (Καδῆν) ἐπληροφορήθη ὅτι οἱ βόας δὲν ἦσαν ἐξ Οὐγγαρίας, κατὰ τὸ ἐγγράφον [ἐλάμ] τὸς Καδῆ, ὅπερ ἐστὶν πρὸς αὐτὸν, καὶ ὅτι τὸ ἐγγράφον ταῦτο ἴσχυεν, ὅπως ἀποδείξῃ ψευδόμενον τὸν Ῥουμελιώτην καὶ συκοφαντοῦντα τοὺς κροπόλας Ζακύνθου.

Τέλος κατόπιν παραστάσεων τοῦ Ῥουμελιώτου πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Βάϊλον διὰ διατάγματος τοῦ Γενικοῦ προβλεπτοῦ Χαλάσσης Αὐγουστίνου Σαργέδου ἀπὸ 25 Μαρτίου 1755 ἐν Κερκύρα, ὡς καὶ οὗτος εἶχε διαταχθῆ παρὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Βαίλου, ὠρίζετο ἵνα τὸ ποσὸν τῶν 231 τσεκινίων καὶ ἡμίσεως πάραυτα ἐξαχθῆ ἐκ τοῦ Γενικοῦ Ταμείου εἰς ἕναρος τοῦ Ταμείου τῆς Ζακύνθου καὶ τὰ 120 τσεκινία μετρηθῶσι τῷ Ῥουμελιώτῃ τὰ δὲ 11 καὶ ἡμισυ δοθῶσιν εἰς τὸν διερμηνέα Μπενάτον. Καὶ ὅπως τὸ Ταμεῖον ἀποκτήσῃ τὸ ἐξαχθέν ποσὸν διέτασσε νά γίνωσι πράξεις ὑπὸ τοῦ Προβλεπτοῦ Βαλιέρου, δι' ὧν νά ὑποχρεώσῃ τοὺς Συνδίκους, τὸν Ταμίαν καὶ πάντα ἄλλον εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἄνω ποσοῦ τῶν διακοσίων τριάκοντα ἐνός καὶ ἡμίσεως τσεκινίων ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς Κοινοῦτητος εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον.

[ἔπεται συνέχεις]

ΔΕΘΝΙΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

ΦΡΟΝΙΜΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΔΙΑΓΩΓΗ.

Μία τῶν ἐν Παρισίαις πλουσίων καὶ ἀριστοκρατικῶν οἰκιῶν, ὅπου ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου συνήρχοντο πᾶσαν ἐσπέραν ἄνθρωποι τάξων ἀνωτέρων, ἦτο καὶ ἡ τοῦ Κόμητος Δ. Ἐν μέσῳ τῶν ἐκλεκτῶν τούτων ἀτόμων εὕρισκέ τις συνεχῶς καὶ τὸν περίφημον μουσικὸν Σποντινὸν ἐγγίσαντα ἤδη τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του. Τοῖς τῆς ἐδουμάδος συνήθως προσκάλει εἰς τοιαύτας συναναστροφάς, ὁ Κόμη, διότι κατὰ τὰς ἐπιλοφίους ἡμέρας ἐραπτετο παρρηθῶς εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ἐπρόσθεεν ὅμως μὴ ἀλάφῃ σημαντικῶς τὴν παρουσίαν του καὶ ἐπε-

ρὸν εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅλην ἐφρόντιζε περὶ τῶν κατ' οἶκον πραγμάτων. Ἐφ' ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον του παρέστη ἐνώπιόντου ἀρχαῖος τις ὑπηρετής, τὸν ὁποῖον ἠγάπα διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τιμιότητά του, καὶ περίλυπος εἶπεν αὐτῷ ὅτι πάσχει, ἔλεπον τὸν κύριόν του περιγέγων νῦν μὲν τῶν ὑπερτίων αὐτοῦ, μετ' ὀλίγον δὲ ἴσως καὶ τοῦ κοινῶ, ἂν προλαβῶν δὲν καταπύσῃ τὰ εἰς τὸν οἶκόν του συμβαίνοντα ἄτοπα.

—Τί ἐνοσεῖς; ἠρώτησεν ὁ Κόμη. Ἐκφράσθητι σαφέστερον.

—Φεῦ! συμπερύνετε οἴκον, κύριέ μου, ὅτι τὸ σκάνδαλον πρέπει νά ᾧται πολὺ προχωρημένον, καὶ διὰ τοῦτο τολμῶ νά σὰς εἰδοποιήσω· ἐπειδὴ ἴσως, ὑμεῖς ἐξέρχεσθε τῆς οἰκίας, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμαῖον τῆς Κυρίας, περιμένει μίαν καὶ δύο ὥρας ἐξίστε· ἔπειτα γράμματτα ἀλλεπάλληλα στέλλονται πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰς πόσας φλυασίας δίδει ἀρεμὴν ἢ τοιαύτην διαγωγή καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας ἀφίνω νά συμπερύνετε μόνος.

Ὁ Κόμη, δὲν ἐδίστασε πιστεύων τὰ λεγόμενα. Πρὶν ἢ δὲ μὴ ἐπιφρασίτας πράξῃ τι ὀριστικόν, ἤθελε σημαίει ψηλαρητᾶ, λαβὴν εὐπρόσωπον. Ἐνεκα τούτου παρήγγειλε τῷ ὑπηρετῇ νά προσπαθῆσῃ νά μεσολαβῆσῃ, εἰ δυνατόν, ἐπιστολὴν τινὰ ἐκ τῶν πεμπομένων. Ὁ ὑπηρετής μετὰ στουδῆς, ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν, διότι μετὰ μίαν καὶ δύο ἡμέρας πραγματικῶς ἐνεχείρισε τῷ κυρίῳ ἐπιστολὴν περιπεθεστάτην, πρὸς τὸν Σποντινὸν ἀπευθυνόμενην!

Ὁ Κόμη δὲν ἦτο μὲν φύσει ζηλότυπος, κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὅμως, πλὴν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀχρηστίας, συνηθάνετο ἐνδομύχως καὶ τὰς συνεπείας τῆς φαρμακωδῆς κακολογίας τῶν φιλοκατηγόρων. Τούτου ἐνεκα ἀμέσως ἐσπευσε παρὰ τῷ Σποντινῇ, τὸν ὁποῖον μὴ εὐρών κατ' οἶκον, ἠναγκάσθη νά περιμείνῃ. Ὅτε δὲ ἦλθεν, εἶπεν αὐτῷ μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις τὰ ἐξῆς:

—Ἐπιτρέψον μοι ἀπροσιμιάστως νά σοὶ φανερώσω τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκεψίσεως τούτης. Αἱ συνεχεῖς συνεντεύξεις σου μετὰ τῆς Κομήσσης Δ. δίδουσιν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς εἰκασίας, αἱ ὅποιαι ἐλάττωσι τὴν ὑποληψίαν τῆς. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν πρῶτον μὲν νά παύσῃ τοῦ νά συχνάζῃς εἰς τὸν οἶκόν μου, δεύτερον δὲ νά μοὶ ἐγχειρίσῃς ὅλα τὰ γράμματτα, ὅσα μέχρι τοῦδε ἔλαβες ἀπὸ τῆς σύζυγόν μου· τιμῶς δὲ ὑποσχόμαι νά μὴ κάμω χρῆσιν αὐτῶν ἐπὶ κακοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σποντινὸς ἠρενεῖτο ἐπιμόνως καὶ ἀντέτεινεν, ὁ Κόμη ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θαλακείου τοῦ ἱματίου του πιστόλιον, ἠπειλήσε νά συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἂν ἐπιμείνῃ ἐναντιούμενος. Τότε ὁ Σποντινὸς παρετήρησεν, ὅτι οὐδέποτε ἤλπιζε νά ἴδῃ τὸν Κόμητα παραφερόμενον εἰς οὕτω ἀγνεῖς βίαιοπραγίας, ὥστε νά ἐπιπέσῃ ὡς μιστφόνος κατ' ἀνθρώπου ἀόπλου. Ἐνθυμήσατο (προσέθηκεν ὁ μουσικός) ὅτι εὕρισκεται εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ κινδανεύεις, ἔνεκα παραφερομένης, νά μὸς λύνης τὴν τέως ἀκνη(δατον) ὑποληψίαν σου.

—Συγχωρήσον μοι, ὑπέλαβεν εὐθύς ὁ Κόμη, ἐπειδὴ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐκδικησις μὲ παρέσυρον πέραν τοῦ δέοντος ἀλλὰ τοῦ ζητήματος δὲν παραιτούμαι καὶ οὔτε ἀναχωρῶ πρὶν λάβω τὰ προκειμένα ἐγγράφα· ἐπειδὴ δὲ οὐδαμῶς ἀμφιδάλλω περὶ τούτων, προσφέρω σοὶ καὶ 20000 φράγκα εἰς ἐξαγορὰν αὐτῶν ἢ ὡς ἀμοιβὴν τῆς χάριτος.

Ταῦτα δὲ λέγων, κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τὴν ποσότητα ταύτην εἰς χαρτονόμισμα.

Ἐνδοιασμοὶ κατέλαβον τότε τὸν Σποντινὸν καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ὑπεγράβλισαν τὰ ἐξῆς: πῶς, εἶπε, χάριν τῶν χρημάτων νά παραχωρήσω ὅ,τι ἠρηθήν, ὅταν μὲ παρεκάλει καὶ ἠπειλεῖ

Τέλος πάντων ὁ μουσικολογιάτατος ἐνέδωκε, καὶ ἀναζητήσας τὰς ἐπιστολάς, παρέδωκε τῷ κυρίῳ τὸν ἀπαιτούμενον κελλόν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΕΘΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ὁ Κόμης Δ. ἐπαυλθὼν εἰς τὰ ἴδια, δὲν ἠδυνήθη ἐκ τῆς τορευχῆς καὶ τῆς θλίψεως νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγόν του δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Τῇ ἐπαύριον, εὐρῶν αὐτὴν μόνην εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὠνειδίσει πικρῶς τὴν γενομένην αὐτῷ ὕβριν καὶ ἐεχειρίσει τὸν φάκελλον τῶν γραμμάτων· ἀλλ' ἡ Κόμισσα, ἀταράχως ἀποκρινομένη.—Δὲν ἔχεις, εἶπεν, ὄλην τὴν ἀλληλογραφίαν, διότι ἐκ τοῦ φακέλλου λείπει μία ἐπιστολὴ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς συλλογῆς, καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα.

Ἐκαστος συμπεραίνει οἰκθρον τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ δυστυχοῦς Κόμητος, ὅστις ἤδη, πρὸς τὰ λοιπὰ, ἀνεκάλυψε καὶ ἀναιδέϊαν παρὰ τῇ συζύγῳ.

—Πῶς λοιπὸν, Κυρία! τοῖμας ἡ πιστεύεις νὰ δικαιολογηθῆς οὕτω;

—Βεβαίως, ἀπερίθῃ ἐκείνη. Σὺ γνωρίζεις ἄριστα τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν.

—Ἐ! καὶ τί ἐκ τούτου;

—Πλεϊότερα, ἢ ὅ,τι νομίζεις! Εἶδον ἐτι ἐπιθυμοῦσι πάντοτε νὰ μάθω τὰ ἰταλικά, καὶ ἵνα σὲ ἐκπλήξω ἐμαθεα αὐτὰ κρυφίως σου ὁ Κ. Σποντίνης μοι τὰ ἐδίδαξεν, ὑποσχεθείς καὶ περηγελμένος νὰ μὴ εἶπῃ λέξις εἰς κανένα τὰ γράμματα, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται τισούτος λόγος, μετέφραξα ἐκ τοῦ Μετσατασίου, τὸν ὁποῖον ἔχεις εἰς τὴν βιβλιοθήκην σου, καὶ πέμπουσα οὐτὴ κρυφίως πρὸς τὸν Κ. Σποντίνην ἐλάμβανεν ἔπειτα διωρθωμένα. Γνωρίζω, ὅτι διὰ νὰ τὰ λαβῆς ἀπεφίτισας νὰ θυσιάσῃς καὶ χρήματα. Ὁ Κ. Σποντίνης μ' ἐπεμψεν ἤδη τὰς 20000 φράγκα, τὰ ὁποῖα προσέφερε; περὶ τούτου καὶ μὲ παρακαλεῖ θερμῶς νὰ σοὶ ἐκθέσω τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος, ἵνα παύσῃς ταρπτιόμενος καὶ ἀδικῶν ἄλλους.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν οὕτω πιθανοὶ καὶ σύμφωνοι πρὸς τὰ πράγματα, ἢ τιμιότης τῆς Κομήσσης τοιαύτη, ὥστε ὁ σύζυγός της δὲν ἐθεώρησε φρόνιμον, οὕτε χρησιόθηες τὸ ἐπιμένειν εἰς φανταστικὰς ὑποφίσεις.

Τῇ δ' ἐπαύριον, ἀνευφημουμένου ἐν τῷ θεάτρῳ νέου τινὸς δράματος τοῦ Κ. Σποντίνου, ὁ Κόμης καὶ ἡ Κόμισσα ἐκάθηοντο ἐν τῷ θεωρεῖῳ αὐτῶν, ἔχοντες πλησίον, φαιδρὸν καὶ πλήρη χαρᾶς, τὸν μυστικὸν διδάσκαλον τῆς ἰταλικῆς γλώσσας.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.)

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

— Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐποχῆς ταύτης τῶν ἰνικῶν καυμάτων διετέθησαν καὶ ἐφέτος αἱ ἐξετάσεις τῶν διαφόρων παρ' ἡμῖν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν σχολείων. Καὶ διὰ μὲν τὰς τοῦ Γυμνασίου καὶ Ἑλλ. Σχολείου ἠρκέσθημεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῶν Μουσῶν αὐτὴν τὴν πρὸς τὸ οἰκείον Ἰπουργεῖον ἐκθεσιν τῆς Ἐφορευτικῆς τοῦ Γυμνασίου Ἐπιτροπῆς, πρὸς ἣν ἐκθεσιν καὶ ἡμεῖς, ὑπὸ ὄψει ἔχοντες τ' ἄριστα ἀποτελέσματα τῶν ἀνωτέρω Σχολείων, συνεφωνήσαμεν. Διὰ δὲ τὰς τῶν δημοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν Σχολείων θέλομεν προσθέσει ὀλίγα τινά, ὅπως ἐξ αὐτῶν γνησθῆ ἢ κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος πρόοδος αὐτῶν.

Α' ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΡΡΕΝΩΝ

Ἐκ τῶν ἐξετάσεων τοῦ σχολείου τούτου ἀρκούντως καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατεδείχθη, ὅτι ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ κ. Δημήτριος Ε. Κολοκοτσᾶς διὰ τῆς εὐρηθεδίας του, τῆς ἀποτελεσματικῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ ἀμειάτου αὐτοῦ ζήλου λίαν εὐσυνειδήτως καὶ εὐδύκως ἐκτελεῖ τὴν ἀνατεθειμένην αὐτῷ δημοσίαν ὑπηρεσίαν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ σχολεῖον τοῦτο παρήγαγεν ὄντως ἀγλαοὺς

καρπούς, ἀρκούντως ἱκανοποιήσαντας τὰς προσδοκίας τῶν γονέων τῶν μαθητῶν.

Β' ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΡΡΕΝΩΝ

Καὶ ἡ σχολὴ αὕτη ἀρίστως διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ εὐπαιδευτοῦ δημοδιδασκάλου κ. Ἀνδρέου Σ. Καλογεροπούλου οὐδὲ κατ' ἐλάχισον ὑπελήφθη τῆς προόδου τῆς ἀνωτέρω ἑ. δημοτ. Σχολῆς, διότι οἱ μαθηταὶ μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας καὶ μερίμνης διδασχθέντες ἐνεποίησαν ἐκ τῶν εὐσῶχων αὐτῶν ἀπαντήσεων ἀρίστην τὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρευρεθέντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἐκείνας.

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΡΡΕΝΩΝ

Ἀρκούντως ἐπιτυχῶς ἐγένοντο καὶ αἱ ἐξετάσεις τοῦ σχολείου τούτου, τοῦ δεξιῶς διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ δημοδιδασκάλου Ἀναστασίου Διονυσιάδου.

Α' ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

Καὶ τοὶ δὲν παρευρέθημεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς σχολῆς ταύτης, οὐχ ἤττον παρὰ πολλῶν ἐκεῖ παρατυχόντων ἐμπροσφρήθημεν, ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ σχολείου τούτου δὲν ἀπεδείχθη κατωτέρα τῆς τῶν ἄλλων ἐτῶν. Μόνον παρετηρήθη κατάχρησις, ὡς πρὸς τὰ ποιήματα, ἐνῶ εἶε ἀρκετὰ φρονούμεν, τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰπουργεῖου ὀριζόμενα, ἐὰν δ' ἐμμένῃ χρόνος, δύναται οὗτος νὰ δαπανᾶται εἰς μαθήματα οἰκικῆς οἰκονομίας διὰ ζωσῆς ἐκ μέρους τῶν κ.κ. διδασκαλισῶν.

Β' ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

Λαμπρὰ ἡ ἐπιτυχία τῶν ἐξετάσεων τῆς σχολῆς ταύτης. Καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ γείνη, ἀροῦ ἐν αὐτῇ διδάσκουσι ἀνεγνωρισμένης ἱκανότητος διδασκάλισσαι ἢ διευθύντρια δεσποινίς Μαρία Π. Παπαδάτου καὶ αἱ βοηθοὶ αὐτῆς δεσποινίδες Ἀμαλία Δ. Πατέλλη καὶ Ἀναστασία Ἰ. Λοῖζου. Αἱ εὐσῶχοι τῶν μαθητριῶν ἀπαντήσεις, τὸ θάρρος αὐτῶν, αἱ ὠραῖαι ἀπαγγελίαι τῶν ὀλίγων ἀλλ' ἐκλεκτῶν ποιημάτων ὑπερέβησαν τὰς προσδοκίας τῶν ἀκροατῶν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἀξίῳτ. παρ' ἡμῖν Δήμαρχος κ. Ἄνας. Λούντζης καὶ ἡ ἐπιτροπὴ καὶ πάντες οἱ παρευρεθέντες ἐκτιμήσαντες τὴν ἱκανότητα τῶν εὐγενῶν διδασκαλισῶν ἀπεκόμισαν φεύγοντες ἐκεῖθεν τὰς ἀρίστas ἐντυπώσεις, συγχαίροντες θερμῶς τὴν τε διευθύντριαν καὶ τὰς εὐπαιδευτοὺς βοηθοὺς αὐτῆς.

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ καὶ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

— Προσεχῶς ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις, κατὰ μετάφρασιν τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ φιλοτίμου λογογράφου καὶ ποιητοῦ, συνεργάτου δὲ τῶν «Μουσῶν» κ. Πιλία Ἰ. Οἰκονομοπούλου, τὸ ἔξοχον ἔργον τοῦ δαμιονίου Β. Οὐγκώ ε' Ὁ Θεὸς ἐν τῶν πρόδιετίας μόλις ἐκδοθέντων ἐν Παρισίοις ἀνεκδότων ἔργων τοῦ ἀθανάτου συγγραφεῶς. Ἡ μετάφρασις αὕτη μετ' ἀναλυτικῆς προεισαγωγῆς καὶ βιβλιογραφίας τοῦ ποιητοῦ θέλει συνοδεύεσθαι ὑπὸ δύο εἰκότων καλλιτεχνικώτατων.

Διὰ τὴν εὐκλείαν τῶν ἐργασίων ὁ κ. Οὐγκώ ε' ἐκδόθησεται εἰς 10 εβδομαδιαῖα τεύχη ἐκ 32 σελίδων καλλιτεχνικώτατα τετυπωμένων καὶ ὠραίου ἐξωφύλλου.

Ἐκαστὸν τεύχος διὰ τὴν Ἀλλὰδα λεπτὰ 55 καὶ διὰ τὴν

ἄλλοδαπὴν φρ. χρ. 0,35. Οἱ ἐγγραφόμενοι καὶ προπληρώνον-
τες τὴν συνδρομὴν των λαμβάνουν τὸ ἔλεον ἔργον ἀντὶ δρχ. 3
διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 3 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Πᾶσα αἰτιεὶς ἀπευθυντέα πρὸς τὸν κ. Ἄρισ. Γαλανὸν βι-
βλιοπώλην (δόξος Σταδίου ἀριθ. 37 Ἀθήνας.)

Τὸ ἄριστον τοῦτο βιβλίον καὶ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου
αὐτοῦ συγγραφέως καὶ διὰ τὴν λαμπρὴν καὶ ἐπιτυχῆ μετα-
φρασίν τοῦ κ. Ἡ. Οἰκονομοπούλου συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς
φιλομούσους συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῶν „Μουσῶν“.

— Ἐντὸς τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος δημοσιεύεται τὸ τόσφ
ἀνυπομόνως ὑπὸ τῶν φιλομούσων συμπολιτῶν μας ἀνεκμένον
πλήρες πάθους λαμπρὸν ἔργον τοῦ παρ' ἡμῖν ἐγγραμμάτου
φίλου κ. Δημητρίου Ν. Γουλιέδου «Τῶν καθ' Ἡρώ καὶ Λέ-
ανδρον» ἐκδοθησόμενον, ὡς γνωστὸν ἐπιμελεία τοῦ καλλίστου
φίλου κ. Σπυρ. Δ. Κοντόγιωργα. Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ ἔ-
χοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Χορωδία μελοποιηθεῖσα ὑπὸ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΑΒΡΑΓΚΑ

Ξυπνᾶτε καὶ ὀλόχαρα
τὸν κόσμον ἀργυρόνει
τὸ πρῶτο γλυκοχάραμα
τοῦ Μάϊ ποῦ ξημεράνει

Οἱ κάμποι ἔχουν σήμερα
τὴ ζηλευτὴ γιορτὴ τους
ντυμένοι τὴν ἀνθόσπαρτη
καὶ μόσχινη στολή τους

Ξυπνᾶτε ξυπνᾶτε
τριγύρω χαρὰ
πουλιά καὶ τραγούδια
κλαδιά καὶ λουλούδια
παντοῦ δροσερὰ

Πάμετ' ἐκεῖ νὰ μάσουμε
νέοι καὶ νέες τὸ Μάϊ
τώρα ποῦ ἡ νιότη ἡ χρυσοῦ
σ' ἐμᾶς χαμογελάει.

Ἡ μυρωμένη ἀνοιξί
μὲ νιάτα ἀδελφωμένη
κάνουν πικρὸ παράδεισο
τὸ χρόνον ποῦ διαβαίνει

Ξυπνᾶτε ξυπνᾶτε
ὁ χρόνος περᾶ
κι ὀπίσω ἀφίνει
τὴ νιότη νὰ κλίνη
στὸ γέρω βορρᾶ....

Ἀηξούρι Μαΐου 1 1893

Η. Α. ΤΣΙΤΣΕΡΑΝΙ

ΤΗ ΕΛ... ΚΑ...

Πρὶν ἐπὶ ἐμὲ ἂν ἴσως καὶ πεθάνεις,
Ἴάν φάντασμα θὲ νῆλθω μίε νυχτιχ
Δὺε λόγια νὰ σοῦ 'πῶ, πρὶν ἀνχάσεις
Στοῦ τάφου σου τὴν κρύα σκοτεινιά.

Ἴάν φάντασμα θὲλθῶ νὰ σοῦ θυμήσω
Τὴ μαύρη καὶ σκληρὴ σου προδοσιχ
Τὰ δάκρυα ποῦ μ' ἔκαμες νὰ χύσω
Τοὺς πόνους μου καὶ τὴν ἀπελπισιχ.

Θὰ σοῦ θυμήσω χρόνια περασμένα,
Εὐτυχισμένας ὥραις καὶ στιγμαῖς,
Καὶ θὰ σοῦ ρίψω τ' ἄνηθη μαραμμένα
Ποῦ ταις γλυκίαις μου 'χάριζες νυχτιαῖς.

Τὸ δαχτυλίδι θὲ νὰ σοῦ φορέσω
Ποῦ μῶδωκες αἰώνια νὰ φορῶ
Καὶ τὰ νεκρά σου χέρια θὲ νὰ δέσω
Μ' ἐκείνο τὸ μαντήλι σου... σαυρῶ.

Θὰ σοῦ θυμήσω! τί νὰ σοῦ θυμήσω
Χαρὶς νὰ σοῦ τὸ 'πῶ Σὺ τὶ γνοεῖς....
Καὶ μίε κατάρρα θὲ νὰ σοῦ ἀφήσω
Χαρὶς φιλι καὶ δάκρυ νὰ ταφῆς.

Κι' ὅμως σ' αὐτὸ τὸ λείψνόν σου ἐπένω
Πρὶν τὴ σερνὴ κατάρρα νὰ σοῦ 'πῶ,
Μὲ δάκρυα καὶ φιλιὰ θὲ ν' ἀποθάνω
Ἄφου ἀκόμεν ἴσο σ' ἀγαπῶ!!.....

Ζάκυνθος

Δ. ΠΑΙΔΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙ' ΕΚΕΙΝΗΝ !

Τὴν ἠγάπησα, διότι τὴν ἠγάπησε ἡ ψυχὴ μου
Καὶ διότι εἶν' ὡραία ὡς τὸ κρίνον, ὡς αὐγὴ.
Ἐγκατέλειπα σ' ἐκείνην, ὡς τυφλὸς, τὴν ὑπαρξί μου
Διότι εἶνε τῶν χαρίτων ἀνεξάντλητος πηγὴ!

Ὅ,τι ἡ ψυχὴ ποθήσει, τὸ εὐρίσκει εἰς ἐκείνην.
Εἶνε ὅ,τι δύναται τις εὐγενὲς νὰ φαντασθῆ.
Πρὸς τῆς Ἰριδος τὸ κάλλος, ἢ τὴν συμπαθῆ Σελήνην
Δύναται ἢ καλλονὴ τῆς μόνον νὰ παραβληθῆ!

Ἡ καρδία, πρὸ τῶν δύο ἀστερίνων ὀφθαλμῶν τῆς
Συνταράσσεται, καὶ μόνον μὲ πυρίνους στεναγμοὺς
Ἀποκρίνεται ὅτ' εἶνε ἔτοιμος πρὸ τῶν ποδῶν τῆς,
Ν' ἀφιερῶσθαι δι' ἐκείνην τῆς ζωῆς τῆς τοὺς παλμούς.

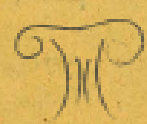
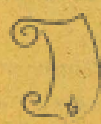
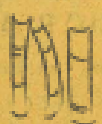
Εἶνε, τέλος, κόρη ἥτις εἶν' ἀξία μ' ἀγγέλους μόνον
Νὰ συζῆ, διότι εἶνε τέλειος ἀγγελος αὐτῆ...

Καὶ ἐκεῖ πρὸ τῶν ἀστέρων, τὸν ἀπρόβλεπτον θρόνον
Νὰ θαυμάσῃται ἡ τὸση καλλονὴ τῆς καὶ ἀρετῆ!...

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

— Εἰς τὸν διακεκριμένον ἱατρὸν καὶ ἀντιπροσβόρον τοῦ ἐν-
ταῦθα αὐτολόγου τῶν Φιλομαθῶν κ. Ἰωάννην Μάργαρη, ἀ-
πεινεκλήθη ὁ ἀργυρὸς Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος. Εὐχόμεθα ἀπὸ
καρδίας, ὅπως αἱ ἀπονομαὶ τῶν Ἑλληνικῶν παρασήμων ᾧ-
σι τοσοῦτῳ δίκαιη καὶ ἐπιτυχὴς ὄσῳ δίκαια καὶ ἐπιτυχῆς εἶ-
νε ἡ ἀπονομή τοῦ παρασήμου εἰς τὸν διακεκριμένον ἱατρὸν κ.
Μάργαρη. Ἐπὶ τεσσαρακονταετίᾳ ὅλην ἐξασκῶν τὸ εἰσργητι-
κὸν αὐτοῦ ἐπὶ κτήματα εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ τόπου ἱατρῶν
καὶ εἰς ὅλας τὰς φιλανθρωπικὰς πράξεις προθυμότητος, ἦτο
ἄξιος τοιαύτης τιμῆς: εἴαν ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐπένοι-
μεν αὐτῷ. Ἰδιαιτάτα χαίρονται ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ ταύτῃ πα-
ρασημοφορία αἱ αἰμοῦσαι καθότι πρό τινας πύχθησαν ὅπως
ἀμειψθῶσι διαπραπαί: συμπολίται μας καὶ ἐπιστήμονες διακε-
κριμένοι, ὧν εἶ: καὶ ὁ κ. Μάργαρης. Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδί-
ας τὸν εὐγενῆ καὶ ἐγκριτὸν ἱατρὸν ἐπὶ τῇ ἀπονεμηθεί-
σῃ αὐτῷ δίκαιᾳ τιμῇ.

— Ὑπὸ τῶν ἐν Πύργῳ Ζακύνθιων καὶ ἰδίως διὰ τῶν
ἐνεργειῶν τοῦ προέδρου τοῦ ἐκεῖ Συλλόγου τῶν Ζακύνθιων
«Ἁγίου Διονυσίου» κ. Ἀρσανιτάκη, ἐγένετο ἡ ἐκταρῆ τῶν
ἔστων τοῦ πολλοῦ συμπολίτου μας Δημητρίου Γουζέλη, ὑπὲρ
ἧς τοσοῦτῳ θερμῶς ἄλλοτε συνήγαγε καὶ ὁ συμποθησοποιῆτης
κ. Ἄνδρ. Μαρτζώκης. Τὸ ὄνομα τοῦ Γουζέλη ἔμεινε καὶ
μένει ἀθάνατον ὡς ἐκ τῆς γνωστῆς αὐτοῦ κωμῆδος ὁ «Χά-
σης» ἧτις εἶνε τὸ βιβλίον τῶν αἰῶνων διὰ τὴν Ζακύνθον,
πρὸς ὃ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προσεγγίσωσι τοιοῦτου εἶδους
ἄλλα νεωτέρων χρόνων ἠθογραφήματα. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπ'
αὐτοῦ γενομένη μετάφρασις τῆς «Ἠλευθερωμένης Ἰερουσα-
λήμ» τοῦ Τάσσου, καὶ ἡ ἀκρίσις τοῦ Πάριδος διὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην καθ' ἡν ἐγένοντο δὲν εἶνε ἔργα μικρᾶς ἀξίας. Ἐπιποθη-
τικὴν καὶ φιλολογικὴν ἐποψὴν ἐξεταζόμενος ὁ Γουζέλης εἶνε ἴσως ἀ-
νώτερος τῆς πατριωτικῆς ἐπόψεως ὑπ' ἣν ἐξετάζεται. Πατριώτης
ἐνθερμος, ἀνεργὸν λαβῶν μέρος εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν,
εἶχε πρὸ πολλοῦ διὰ τῶν φιλολογικῶν ἔργων τοῦ ἰδίου δὲ
διὰ τοῦ Χάση δημιουργήσει τὸ ὄνομά του. Τὴν μνήμην τοῦ
συμπολίτου μας τούτου σεβόμενοι οἱ ἐν Πύργῳ Ζακύνθιοι ἐ-
ξέθαψαν τὰ ὄστα του, ἅτινα κατέθεσαν ἐν τῷ ἐκεῖ ναῶ τοῦ
Ἁγ. Διονυσίου ἕως οὗ διοργανωθῇ ἐπὶ τὸ δημοτελέστερον ἡ
ἐνταῦθα ἀνακομιδῆ. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἴσως θὰ ἐπα-
εἴλωμεν εὐρύτερον.

— Ἀρίστω ἐκ Πάρου ὁ ἐκεῖ σχολάρχης καὶ εὐγενῆς νέ-
ος κ. Δημήτριος Κούρτσολας. Ἐπίσης ἐκ Νεαπόλεως ὁ συμ-
παθὴς φίλος κ. Φραγκίσκος Α. Κούμνης. Ὁμοίως ἐκ Κερ-
κύρας ὁ ἀξιοτίμος συμπολίτης μας κ. Σπ. Μαρῖνος, καθη-
γητῆς, μετὰ τῶν προσφιλῶν τέκνων του.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τινας ἡμέρας ὁ σεβαστὸς
παρ' ἡμῖν Νομάρχης κ. Παναγ. Ματαράγκας.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Κεφαλληνίαν ὁ ἐκ τῶν τακτικῶν καὶ
ἐκλεκτῶν συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ μας κ. Γεώργ. Δ. Μάνεσης
καὶ ἡ ἀξιοτίμος κυρία Αἰκατερίνη Γ. Μάνεση.

— **ΕΣΤΑΛΟΓΟΣ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ ΖΑΚΥΝΘΟΥ.** Κηρυ-
χθείσης συμφώνως τῷ 35ῳ ἄρθρῳ τοῦ διοργανισμοῦ, τῆς λήξεως
τῶν ἀναγνωσμάτων καὶ ἐπαναλαμβάνομένων τούτων ἀπὸ 1ης
προσεχούς Ὀκτωβρίου παρακαλοῦνται τὰ βουλόμενα ἐκ τῶν
μελῶν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ ἀναγνώσματα κατὰ τὴν προ-
εχῆ χειμερινῇν περίεσον, ὅπως τοῦτο ποιήσεται γνωστὸν τῇ
διοικητικῇ τοῦ καταστήματος Ἐπιτροπείᾳ, συνφά τῷ 36ῳ ἄρ-
θρῳ μέχρι 1ης προσεχούς Σεβρίου, ὅπως καταρτίσθῃ ὁ πίναξ,
καθ' ὃν ἐριθησόνται αἱ ἡμέραι τῆς ἀναγνώσεως μίᾳ ἐκάστης
μελέτῃ, κατὰ τὸ ἄρθρον 37ον.

— Εἰς τὸ μοναδικὸν ἐμπορικὸν τοῦ φίλου κ. Σπυρίδωνος
Δάφνου πωλοῦνται ροκέλα: τοῦ πύου ἀρίστης ποι-
ότητος εἰς ἐξαρετικᾶς εὐθύνῃς τιμᾶς. Ἐκαστὴ ροκέλα λεπτ.
12, ἡ ὀδοκεῖς λεπτ. 1,30.

— Ὁ Διευθυντῆς τοῦ ἐκ. Νομαρχ. Δημοσ. Σχολείου κ.
Ἄνδρ. Σ. Καλόγεροπουλος γνωρίζει, ὅτι τὰ μαθήματα τοῦ
χελείου τούτου ἀρχίσαν τακτικῶς.

— Τὴν παρελθ. Κυριακῇ ἐν στενωπῶν οἰκογενειακῶ
κύκλῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς ἐπ' ἀρετῆς καὶ σεμνότητι
δικαιουμένης Ἑλένης Δόντου, ἀδελφῆς τοῦ συμβογράφου κ.
Γεωργ. Δόντου μετὰ τοῦ λαοφιλοῦς καὶ εὐπολήπτου κ. Σπ.
Μπονσιῶ. Εὐχόμεθα αὐτοῖς ἀπὸ καρδίας πάσαν εὐτυχίαν.

— Ἐνοικιάζεται οἰκία μονόροφος, ἔχουσα ἑπτὰ δωμάτια,
σοφίταν, σὺλῆν καὶ πηγάδιον, οὐδὲν παθοῦσα ἐκ τῶν σεισμῶν,
ἐκτισμένη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς υγιεινῆς καὶ κειμένη
ἐν τῇ συνοικίᾳ Εὐαγγελιστρίας πλησίον τοῦ σχολείου τῆς κ.
Ρεγγ. Δακκουρῶ. Πληροφορίαι παρὰ τῷ ἰδιοκτήτῃ κ. Νικ. Α.
Συγοῦρα, εἰς τὸ πλησίον τοῦ Ἁγ. Στεφάνου καφενεῖον.

— Βιώσας μακρὸν καὶ ἐνάρτερον βίον ὁ Διονύσιος
Πετρόπουλος ἡμῆς, εἰς τῶν ἐνθερμότερων ριζο-
πατῶν, ἀνεπαύθη κατ' αὐτὰς ἐν Κυρίῳ, ἐν μέσῳ λύπης καὶ
δακρύων ἀπάντων τῶν γνωριμῶν αὐτόν. Τῷ ἀξιοτίμῳ καὶ
ἀγαπητῷ υἱῷ αὐτοῦ Εὐθυμίῳ θερμὰ ἐκφράζομεν τὰ συλλυπη-
τήρια ἡμῶν.

— Καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀγαπητὸς φίλος κ. Νικόλαος Θε-
οδοσάτος ἐπέπρωτο ἐκλήραν νὰ δοκιμάσῃ λύπην ἀπολέσας
τὸν ἐσάγγελον υἱὸν τοῦ Σπυρίδωνος, ἡ ἀπόλεια τοῦ
ὁποίου εἰς βαθύ ἐβύθησε πένθος αὐτόν καὶ τὴν σεβαστὴν κυ-
ριαν τοῦ. Ὁ ὕψιστος εἰς καρμυθίῃ τὴν δεινῶς τραῖεσαν
οἰκογένειαν ταύτην.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ἡ «ΑΘΗΝΑ»

ΔΗΜ. Α. ΜΟΡΕΤΤΗ

Γνωστὸν ποιεῖμεν παντὶ ἐνδιαφερομένῳ ὅτι τὰ μαθήματα
ἄρχονται ἀπὸ τὴν 4 Ἀυγούστου.

Γνωστὸν ἐπίσης ποιεῖ ἡ Διεύθυνσις ὅτι προσελθόντων μαθη-
τῶν θέλει σχηματισθῆσι καὶ τάξεις Ἑλληνικῆς.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας παρέχει τὸν κενονισμὸν τὸν
διέποντα τὰ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τούτου παντὶ κίτοδντι.

Ἡ Διεύθυνσις ζωηρᾶν τοῦ ἐπιτυχοῦς παρελθόντος τηροῦσα
πέποιθεν ὅτι καὶ ἐφέτος ἡ φιλόμουσος καὶ εὐγενῆς τῆς Ζακύν-
θου κοινωνία δὲν θέλει παύσει παρέχουσα αὐτῇ τὴν αὐτὴν ἐν-
θερμον ὑποστήριξιν, ἣν καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα εἰκοσι τρεῖς ὁ-
λα ἔτη παρέσχεν.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 25 Ἰουλίου 1894.

Τιμαὶ ἄνευ συναγωνισμοῦ

Δεκτοὶ καὶ ἡμισύσιοι:

Διημέρευσις ἐν τῷ Σχολείῳ

Διὰ δύο ἢ πλείονας ἀδελφοὺς ἰδιωτικῆρα συμφωνία

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὡς καὶ εἰς πολλοῦς ἐκ τῶν φίλων μου προφο-
ρικῶς ἔχω δηλώσει, κατ' εὐδὲν εὐθύνομαι διὰ τὰ
ἐν τῇ «Νῆα Ἐποχῆ» δημοσιευόμενα, καθότι οὐδὲν
ἐν τῇ συντάξει ἔχω μέρος, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐκτύ-
πωσιν ἔχω ἀναλάβει, καὶ οὐδὲν πλέον.

Εἰς τὴν ἀνω δὴλωσιν προβαίνω, ἐξ οὐδενὸς ἄλλου
λόγου ὑποκινούμενος, ἀλλ' ἵνα μὴ οἱ ἐκ φουσεως συκο-
φάνται καὶ μικροβραδισύργοι, οἵτινες ἐν Ζακύνθῳ δυ-
στυχῶς ἐπιπολάουσι, μὴ ἀποδίδωσιν ἐνίστα πράγ-
ματα, ὧν οὐδὲ κἄν γνῶσιν ἔχω.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΟΝΙΟΓΙΩΡΓΑΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ὀ.β.οὶ καθυστεροῦντες μίαν καὶ δύο
συνδράματα εἰς τὸν ἐκ. Νομαρχ. Δημοσ. Σχολεῖον, ἢ
ἀλλίως ἐν ἀνακαταβόμενῳ τῷ τοῦ διοργανισμοῦ, δημοσιεύοιτες
καὶ τὰ ὄνόματα αὐτῶν.